

Voor onze kleinkinderen

Pake Eelke vertelt van Jezus

KINDERBIJBEL VOOR DE OUDERE JEUGD

Het Nieuwe Testament - deel 2 - De Kerk

Laat de kinderen tot Mij komen (Mattheüs 19 : 14)

Hoofdstuk 103

Lieve kleinkinderen,

Het laatste hoofdstuk van deel 1 eindigde met een opdracht en ook met een belofte van de Here Jezus. Jezus ging terug naar zijn Vader in de hemel, maar eerst beloofde Hij zijn leerlingen dat de Trooster heel spoedig zou komen. Die Trooster, dat is de Heilige Geest, die tijdens het Pinksterfeest is uitgestort op mensen in Jeruzalem, die in de opstanding uit de dood van de Here Jezus geloofden.

Maar eerst nog het volgende: Weten jullie nog dat omie en ik het evangelisatieblad ‘Elisabeth’ (vroeger heette dit blad de ‘Elisabethbode’) al vanaf het begin van ons trouwen lezen? In het laatste dubbelnummer 10/11 van dit jaar 2020 stond een artikel van dominee Vreugdenhil. De laatste regels die hij schreef over de Heilige Geest spraken mij erg aan:

‘De Geest kan véél meer dan ik me kan voorstellen.

*Kerst betekent: ‘God **met** ons’.*

*Met Pasen vieren wij ‘God **voor** ons’ - Jezus stierf voor onze zonden -*

*En met Pinksteren kwam God **in** ons, dankzij de Heilige Geest!’*

Hoofdstuk 103 - Pinksteren - Handelingen 1 : 15 – 26
Handelingen 2 : 1 – 42

Sinds de Here Jezus naar de hemel was ‘opgevaren’, waren er tien dagen voorbijgegaan. Dagen van wachten en hopen op het wonder dat spoedig zou gebeuren. Maar er gebeurde niets....

De mensen in Jeruzalem die in de opstanding uit de dood van Jezus geloofden, waren deze dagen samen met de discipelen uit Galilea trouw bij elkaar geweest. Natuurlijk waren de twaalf apostelen daar ook bij aanwezig geweest.

Ja, twaalf, want het oude getal twaalf was nu weer in ere hersteld. Een andere discipel had de plaats van Judas Iskariot ingenomen.

Petrus, die in de vergaderingen één van de leiders was, had het woord genomen en gezegd dat het nodig was om in de plaats van Judas een andere discipel van Jezus te kiezen. Petrus had een tekst uit de Psalmen aangehaald, om te bewijzen dat dit reeds van oude tijden voorzeggd was: ‘Laat een ander zijn werk gaan doen.’ Heel zorgvuldig waren ze nagegaan wie van hen al vanaf het allereerste begin in Jezus geloofde en een volgeling van hem was geweest. Ze kwamen uit bij de volgende twee personen: Jozef, de zoon van Abbas en de discipel die Matthias heette. Beiden waren eerlijke, vrome mannen en niemand wist wie van hen het meest geschikt was. Het was het beste om de keus aan God over te laten.

Petrus deed een kort gebed en toen lootten ze. Het lot viel op Matthias en vanaf die tijd hoorde hij bij de twaalf en had in alles dezelfde rechten als de andere apostelen. Ze waren blij en dankbaar dat er nu weer twaalf waren, het getal van de stammen van Israël.

Tien dagen na de hemelvaart van Jezus vierde men in Israël het Pinksterfeest. Van oudsher was dit het feest van het einde van de oogst. De eerste broden die weer gebakken werden van het nieuwe koren. Brood dat naar de tempel gebracht werd als dankoffer.

Ook nu weer waren er veel Joden uit verre landen naar Jeruzalem gekomen om met elkaar het Pinksterfeest te vieren.

Juist op deze *'dag van de eerstelingen'* deed God het wonder, dat Hij beloofd had.

Net zoals Pasen, het feest van de verlossing uit Egypte, in het vervolg het feest van *de Opstanding uit de dood van Jezus* zou worden, zo zou Pinksteren in het vervolg het feest worden van *de Heilige Geest*.

Al vroeg in de ochtend waren de discipelen naar de tempel gegaan om daar met elkaar het Pinksterfeest te vieren. Ze bleven daar bij elkaar in één van de grote bijgebouwen. En daar, terwijl ze het helemaal niet verwachten, gebeurde het grote wonder: De Heilige Geest kwam uit de hemel naar beneden en kwam wonen in hun harten. Natuurlijk konden mensenogen de Geest niet zien, maar wat hier gebeurde mocht niet verborgen blijven. Daarom deed God wonderen en tekenen die alle mensen in de tempel konden zien en horen.

Al vroeg in de ochtend waren de discipelen naar de tempel gegaan.

In de grote open zaal van het bijgebouw van de tempel klonk plotseling het geluid als van een hevige windvlaag, dat door de hele tempel gehoord werd. Tegelijkertijd was daar een vuur dat zich verdeelde in kleine vlammetjes, die zich als vuurtongetjes verspreidden en zichtbaar werden boven de hoofden van hen allemaal.

Een ogenblik stonden ze daar perplex, als aan de grond vastgenageld. Maar direct daarna voelden ze een grote blijdschap door zich heengaan. Ze begrepen: dit was het grote wonder waar ze deze tien dagen lang op gewacht hadden. Nee, niet de harde windvlaag, de storm die geen storm was, niet het vuur dat geen haar schroeide, kon de Trooster zijn, maar beide, de wind en het vuur waren een symbool, een teken.

De Heilige Geest was zo sterk als de stormwind en zo zuiverend als het vuur in hun harten gekomen.

En de discipelen? **Zij konden niet zwijgen.....!**

De één na de ander sprong overeind en begon God te loven! Zo sterk was de werking van de Heilige Geest dat zij niet in hun eigen taal spraken. Ook niet in het Grieks, dat bijna iedereen verstond, maar ze spraken in vreemde tongen. Misschien wisten ze zelf niet eens wat ze zeiden, maar God wist het en Hij had er een bedoeling mee!

Want ze waren niet meer onder elkaar, nee van alle kanten kwamen mensen aanlopen om te zien wat dit te betekenen had. Wat voor bijzonder geluid hadden ze gehoord? En wat betekenden al die vuurtongen op de hoofden van die Galileeërs?

Maar nog veel groter werd hun verbazing toen ze dichterbij kwamen en hoorden wat deze mensen zeiden. Voor hen waren het geen onverstaanbare klanken, maar iedereen, uit welk land ze ook kwamen, hoorden deze Galilese mannen spreken in hun eigen taal, de taal die ze als klein kind van hun eigen moeder geleerd hadden!

Een groot wonder was dit. Maar het vreemdste was nog dat deze mensen met een vlammetje op hun hoofd niet over gewone dingen spraken, maar over de grote daden van God.

Kon dat zo maar in hun eigen moedertaal? Was dan niet alleen het oude en heilige Hebreeuws, de taal van de heilige Schriften, geschikt om God te loven? Maar mocht dat ook in de taal die je zelf elke dag sprak?

Iedereen was erg verbaasd en ze zeiden tegen elkaar: ‘Kijk, al die mannen die daar staan om God te loven, zijn zij geen Galileeërs? Maar hoe kan het dan dat wij ze allemaal *in onze eigen taal* horen spreken? Wij komen allemaal ergens anders vandaan. Hier staan we: Parten, Meden en Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea en Kappadocië, mensen uit Pontus en Asia, Frygië en Pamfylië, Egypte en de omgeving van Cyrene in Libië en ook Joden uit Rome, die zich hier gevestigd hebben, Joden en proselieten, mensen uit Kreta en

Arabië. Wat betekent dit, dat wij deze mensen met een vlammetje op hun hoofd, allemaal in onze eigen taal horen spreken over Gods grote daden?’

Maar hoe kan het dan dat wij ze allemaal in onze eigen taal horen spreken?

Hun nieuwsgierigheid werd al groter, hun vragen al intensiever. De mensen wilden weten wat hier aan de hand was en ook, had God hun iets te zeggen? Maar natuurlijk... er waren ook mensen die nogal onverschillig waren. Lachend en spottend zeiden ze: ‘Die mensen met dat vlammetje op hun hoofd zijn gewoon dronken!’

Als één man sprongen de twaalf apostelen overeind. Dit mochten ze niet over hun kant laten gaan. Niet dat die lachende en grijnzende mannen hen belachelijk maakten was erg, *maar zij dreven de spot met de Heilige Geest!* En dat mocht niet!

Het was weer Petrus die het woord nam en de mensen toesprak.

‘Beste mensen in Jeruzalem, ik zal jullie vertellen wat dit allemaal te betekenen heeft. Luister goed naar mijn woorden. Jullie denken dat wij dronken zijn. Maar dat is niet zo, want het is nog maar negen uur in de ochtend!

Nee, vandaag gebeurt er iets waarover de profeet Joël al gesproken heeft. In zijn boek staat: ‘God zegt: Als het einde van de tijd dichtbij is zal ik mijn Geest geven aan de mensen. Aan mannen en vrouwen, aan oude en aan jonge mensen. Dan zullen ze dromen krijgen en als profeten spreken. Ja, ik zal mijn Geest geven aan alle mensen die mij dienen. Dan zullen ze mijn boodschap bekendmaken.

Ik zal wonderen doen in de hemel en bijzondere dingen laten zien op de aarde. Jullie zullen bloed zien en vuur en rookwolken. De zon zal zwart worden en de maan zo rood als bloed.

Als dat allemaal gebeurt, dan is de grote en geweldige dag dat ik kom dichtbij. *Op die dag zal iedereen gered worden, die mij om hulp vraagt.*

Luister naar wat ik jullie vertel over Jezus uit Nazareth. Jezus is door God gestuurd. Hij heeft machtige wonderen gedaan en bijzondere dingen laten zien. Dat kon hij doen omdat God hem de kracht daarvoor gaf. Hij was Gods Zoon! Dat weten jullie.

Toch hebben jullie Jezus laten doden. Jullie hebben hem aan ongelovigen uitgeleverd en die hebben hem aan het kruis gehangen. Dat had God allemaal van tevoren bepaald. Maar Jezus is uit de dood opgestaan, God heeft hem uit de dood teruggehaald. De dood kon hem niet vasthouden.

Koning David zegt daarover in zijn heilige boeken: 'Ik denk altijd aan God. Er kan mij niets ergs gebeuren, want Hij is dicht bij mij. Daarom ben ik blij. Ik juich en zing. Ik blijf op God vertrouwen, zelfs als ik sterf. Want God zal mij terughalen uit de dood. Hij zal ervoor zorgen dat mijn lichaam bewaard blijft. God leert mij hoe ik moet leven. En Hij maakt me gelukkig, omdat Hij dichtbij mij is.'

Vrienden, dachten jullie dat koning David dat over zich zelf zei? Nee, want iedereen weet dat koning David is gestorven en begraven. Zijn graf ligt hier vlakbij deze stad Jeruzalem. Maar koning David heeft dit geprofeteerd over Zijn Zoon, die na hem zou komen: Jezus, deze Jezus heeft God tot Heer en Christus gemaakt.

Maar jullie hebben Hem aan het kruis gespijkerd.'

Toen de mensen deze woorden van Petrus hoorden, waren ze verbijsterd. Bang en met trillende stem vroegen ze aan Petrus en aan de andere apostelen:

'Vrienden, wat moeten wij doen? Wij, die de Messias vermoord hebben....'

Blij antwoordde Petrus: 'Jullie moeten allemaal je leven veranderen en je laten dopen in de naam van Jezus Christus. Dan zal de Heer, onze God, jullie zonden vergeven. En Hij zal de Heilige Geest aan jullie geven. Want dat heeft Hij beloofd aan jullie en aan jullie nakomelingen. En ook aan alle mensen overal op aarde die zich bekeren, laten dopen en Jezus volgen.'

Petrus zei nog veel meer over Jezus. En hij waarschuwde iedereen met de woorden: '**Zorg dat je gered wordt!**'

Veel mensen geloofden Petrus en ze kwamen de één na de ander bij de apostelen en lieten zich dopen. Urenlang hadden de apostelen het er druk mee. Aan het einde van de dag hadden drieduizend mensen zich laten dopen.

De twaalf apostelen waren erg blij en dankten God voor zijn grote genade. Want ze wisten dat het niet door hun spreken kwam, niet door de preek van Petrus, maar alleen door de werking van de Heilige Geest die in hun harten woonde en hun nooit weer zou verlaten....

Zo begon op de dag van Pinksteren het werkelijke feest van de eerstelingen.

Niet de eerstelingen van het land. Niet de tarwebroden die als dankoffer naar de tempel in Jeruzalem werden gebracht, maar levende mensen werden als Eerstelingen in het Koninkrijk van God gebracht.

Geen twee tarwebroden, maar drieduizend mensen kwamen op deze dag tot geloof als oogst voor Jezus, het begin van Zijn Kerk, zijn gemeente.

